

ἢ ἂν δὲν εἶναι ὑπήκοοι Ἕλληνες ὡς ἀποπέμπωνται πρὸς καιρὸν πέραν τῶν ἐλληνικῶν ὁρίων.

Ἀναγκαιότερον ὁμῶς τούτων πάντων θεωρεῖ ὁ συγγραφεὺς τὸν συνοικισμὸν τῆς νομαδικῆς τῶν βλαχοποιμένων φυλῆς· πιστεύει μάλιστα ὅτι ἄνευ αὐτοῦ καὶ ἐπιδεξίως ἂν ἐκτελῶνται ταῦτα καὶ ἄλλα μέτρα δὲν θέλουσι τελεσφορήσει.

Καὶ ἀληθῶς οὐδὲν τούτου ἀναγκαιότερον ἢ ἡ ἰδέα τῆς πατρίδος εἶναι πάντῃ ἀγνωστος εἰς τοὺς ἀνθρώπους αὐτοῦ. Ὅτε οἱ δικασθέντες καὶ καταδικασθέντες ἐπὶ λησταί, οἱ περὶ τὸν Τάκον, ἠρωτήθησαν παρὰ τοῦ δικαστηρίου ποῦ ἐγεννήθησαν, πλὴν δύο ἰδόντων ἐν Ἑλλάδι τὸ φῶς, οἱ λοιποὶ πέντε ἀπεκρίθησαν ὅτι ἠγνόουν· καὶ ὁμῶς ἡ ἰδέα ἐκείνη καὶ τὰ θηρία ἐνίοτε ἐξημεροῖ. Ἀνάγκη ἄρα νὰ συνοικισθῶσιν ἵνα πρὸς τοὺς ἄλλοις μάθωσι καὶ γράμματα· καὶ ἐπειδὴ εὐτυχῶς ἔχομεν νόμον ὑποχρεοῦντα πάντας νὰ στέλλωσι τὰ παιδιά αὐτῶν εἰς τὰ σχολεῖα, νὰ ἐφαρμοσθῇ ὁ νόμος αὐτὸς μετ' ἀδυσωπότητος αὐστηρότητος.

Ἀλλὰ, λέγει ἐπὶ τέλους ὁ συγγραφεὺς τῶν *Σκέψεων*, δὲν ἀρκεῖ νὰ καταπολεμηθῇ ἡ ληστεία διὰ τῶν ἀνωτέρων μέτρων, πρέπει καὶ νὰ καταστραφῶσιν αἱ ἀφορμαὶ αὐτῆς· κυριωτάτη δὲ φαίνεται αὐτῇ ἡ φυγοδικία, ἡ ἀπὸ τῆς ἐπαναστάσεως ἰδίως τοῦ 1862 ἔτους ἐπιχωριάζουσα τῇ Ἑλλάδι. Ἐπειδὴ δὲ ἡ φυγοδικία πηγὴν ἔχει τὴν κακὴν καὶ ἰδιοτελεῖ ἐφαρμογὴν τῶν νόμων, καὶ πρὸ πάντων τοῦ τῆς στρατιωτικῆς ἀπογραφῆς, ἐπ' ἀνάγκης νὰ ληφθῇ πρόνοια ὅπως παύσῃ ὁ τοιοῦτος τρόπος τῆς ἐφαρμογῆς· θέλει δὲ παύσει ἂν, ὡς εἶπε προλογίζων, προΐστανται τῆς διοικητικῆς ἐξουσίας ἄνδρες ἐμπειροὶ καὶ εὐσυνειδήτοι.

Τοιοῦτο ἐν συνόψει τὸ πόνημα τοῦ Κ. Ρικάκη, ἐμφαίνον ἄνδρα οὐ μόνον σκεπτόμενον μετ' ἐπιστάσεως περὶ τῶν γινομένων, ἀλλὰ καὶ πολλὴν ἔχοντα τὴν φιλοπατρίαν. Καὶ πιθανὸν μὲν πάντων τῶν προτεινομένων ὡς ἀποδειχθῇ δύσκολος ἢ καὶ ἀνέφικτος ἡ ἐνέργεια· ἀλλ' ὅπως δὴ ποτε οἱ πρυτανεύοντες τὰ περὶ τὴν κοινὴν ἀσφάλειαν πρέπει νὰ μελετήσωσιν αὐτὰ καὶ νὰ παραδεχθῶσι τὰ συντείνοντα εἰς τὴν ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ, πρὸς δὲν ἀποβλέπομεν πάντες μετὰ περιπαθείας, τὴν ἐξόντωνσιν λέγομεν τῆς ληστείας.

Μίαν μόνην ἔχομεν τὸ καθ' ἡμᾶς ἀπορίαν, τὴν ἑξῆς· Εἶναι ἀναγκαῖα ἡ παραδοχὴ ἐκτάκτων μέτρων ἐνῷ, καὶ κατ' αὐτὸν τὸν συγγραφέα τῶν *Σκέψεων*, καὶ οἱ καθεστῶτες νόμοι εἴτε δι' ἀνικανότητα, εἴτε δι' ἐνδειαν εὐσυνειδησίας, εἴτε δι' ἄλλους λόγους δὲν ἐκτελοῦνται; Ἐνόσω ὁ νομάρχης ὑπηρετεῖ κόμμα καὶ οὐχὶ τὸν νόμον, ἐνόσω ὁ εἰσαγγελεὺς φοβούμενος παῦσιν δὲν καταδιώκει τοὺς ἰσχυροὺς, ἐνόσω ὁ δικαστὴς βλέπει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ κρεμαμέ-

νην, ὡς ἄλλο ξίφος Δαμοκλέους, τὴν μετὰθεσιν· χεῖρονα πολλάκις καὶ παύσεως, ἐνόσω παρὰ τοῖς ὀρκωτοῖς καταβάλλονται, καὶ παρ' αὐτῶν ἐνίοτε τῶν περὶ τὴν ἐξουσίαν, προσπάθειαι πικρὰς εἵδους ἵν' ἀπολύωνται κακοῦργοι, τότε τῇ ἀληθείᾳ διστάζομεν νὰ πιστεύσωμεν ὅτι τὰ ἐκτακτὰ μέτρα θέλουσιν εὐδοκιμήσει, ἀφοῦ καὶ τούτων ἡ ἐνέργεια θέλει ἀνατεθῇ εἰς τὰ αὐτὰ ὡς καὶ σήμερον ὄργανα, καὶ ἀφοῦ πρὸ πάντων τὸ πνεῦμα τοῦ προσωπικοῦ συμφέροντος καὶ τῆς προσωποληψίας δὲν θέλει παύσει διευθύνον· καὶ τὰς χεῖρας καὶ τὸν νοῦν τῶν ἐν τοῖς πράγμασι· «Χεῖροσι νόμοις ἀκινήτοις χρωμένῃ πόλις, ἔλεγεν ὁ Θουκοδίδης, κρείσσων ἐστίν, ἢ καλῶς ἔχουσιν ἀκύριοι.»

ΛΕΞΙΛΟΓΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ.

(Συνέχ. Ἰδε φυλ. 481.)

§ Κ.

Καζάλιχ· φύλλα μικρὰ ξηρὰ καὶ περιττὰ τοῦ καπνοῦ, βεβαίως ἐκ τοῦ καίω, ἢ κάω. (Κυπρ.) Ἐν Ῥόδῳ λέγονται ἡλικκαψίδες νομίζω ὅτι εἶναι τυπογραφικὸν λάθος ἀντὶ καψάλια.

Καθάρια (ἢ) καθάρᾶ· καθάρια βρύσι. (Κυπρ.) Καὶ ἐν Ῥόδῳ ὡσαύτως· λέγονται δὲ ἔτι καθάρια, οὐδετέρως καὶ τὰ αὐγὰ, τὰ ἄγονα· ἤγουν τὰ, ὡς λέγουσι, χωρὶς πουλλάδι.

Καθαροστάκτη· ἡ ἀλυσίδα παρ' ἡμῖν λέγει. (Κυπρ.) Ἀλλ' ἐν τῇ λέξει ταύτῃ προσθέτει, ὅτι ἡ στάκτη παρὰ τοῖς νῦν Κρησὶ καλεῖται ἄνθος, ὅπερ εἶναι πιθανῶς τυπογραφικὸν λάθος, διότι καὶ παρὰ Κρησὶ, καὶ παρὰ Ῥοδίους λέγεται ἄθος ἐκ τοῦ ῥήματος ἄθω, ὡς καὶ αἰθάλῃ ἐκ τοῦ αἰθω.

Κακομάζαλος· ταλαίπωρος (Κυπρ.). Ἰσως ὁ ἐκ κακῆς μάζης κατεσκευασμένος.

Κακόσκοπος· δύσνους. (Κυπρ.) Καὶ ἐν Ῥόδῳ ὁμοίως λέγεται ὁ δυσμαθής, καὶ ἔτι βαροκέφαλος.

Κακοφαίνομαι· δυσαρεστοῦμαι· καὶ συνηθέστερον τὸ τρ. πρόσ. κακοφαίνεται, κτλ. (Κυπρ.) Καὶ ἐν Ῥόδῳ ὡσαύτως· εἰς πολλὰς συνθέτους λέξεις τὸ πρῶτον συνθετικὸν μέρος κακὸν σημαίνει τὸ δυσκόλως· οἶον ἡ παλαιὰ πληγὴ κακοῖατρεύεται, ὡς πάλιν τὸ καλὸν σημαίνει τὸ εὐκόλως, οἶον τὰ ὕπνρια μου εἶναι καλόψητα, οἶον εὐέψητα.

Κάλλος· οὐδ. πληθ. κάλλη, κάλλος, ἀρχ. ὠμορφιά, ἡμέτ. (Κυπρ.) Τὰ αὐτὰ καὶ παρὰ Ῥοδίους, οἶον τὸ πάχος μου, τὸ κάλλος μου, πληθ. κάλλη. Λέγομεν δὲ κάλλη τοῦ πετεινοῦ τὴν ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ κορώναν, ἀρχ. κυρβάσια καὶ κάλλαια (τά). (Ἀτ. Τ. Β', σελ. 168 καὶ 204.) Ἔτι καὶ κάλλη τοῦ πετεινοῦ τὸ ἄλλως λεγόμενον σταθόρι, διότι ἔχει ἄνθη

κόκκινα καὶ ὁμοίᾳ μὲ τοῦ πετεινοῦ τὰ κάλλη. Ὅτι δὲ τὸ σταθόρι ἢ σταθώρει εἶναι σύνθετον ἀπὸ τὸ σταθί καὶ θεωρεῖ, τοῦτο ὁμοιάζει τὴν παραγωγὴν τοῦ μπακάλη (παντοπωλίου) ἀπὸ τὰς τουρκικὰς λέξεις, μπακ ἄλ, ἤθουν βλέπε καὶ λάβε. Σημειωτέον δὲ ἔτι, ὅτι ἄλλο τὸ σταθόρι καὶ ἄλλο ὁ ἀμάραντος, οὗτω παρ' ἡμῖν λεγόμενος μέχρι τῆς σήμερον. (Ατ. Τ. Α'—Β', σελ. 541.)

Καपुरοῦδι, πληθυντ. καपुरοῦδια, μικρά καπύρα (Κυπρ.) Ἐν τῇ λέξει ταύτῃ λέγει, ὅτι εἶναι σύνθετος ὅχι ἀπὸ τὸ καίειν καὶ πυροῦν, ὡς λέγει ὁ Εὐστάθιος, ἀλλ' ἐκ τῆς κατὰ καὶ πυρόω (διὰ συγκοπῆς δηλ.), οἷον καταπυρόω, καπυρόω, καπυρόνω, καταπύρα, καπύρα. Ἄν οὕτως ἔχη, πρέπει νὰ γράφονται διὰ δύο ππ, οἷον καππυρόνω, καππύρα.

Καρδιοφλοῖζω, φλοῖζω τὴν καρδίαν (Κυπρ.) Ἡ καλὴ αὕτη λέξις λέγεται κοινῶς καὶ ἐν Ῥόδῳ καὶ πολλὰ ἐξ αὐτῆς ῥηματικά, οἷον Καρδιοφλοῖζω, καρδιοφλόγισις, καρδιοφλογισμένος.

Κατάβαρος ἢ ἔγκυος (Κυπρ.) Κατάβαρη καὶ ἐν Ῥόδῳ καὶ ἐν ταῖς ὥραις τῆς ἐτοιμότητος, ἀρχ. ἐπίτοκος. Παρὰ Ξενοφῶντι ἀπαντᾷται βαρυνομένη καὶ κινδυνεύουσα, τὸ καὶ ἄλλως λεγόμενον πρόσβαρον.

Καφίζι(ον), μέτρων ξηρῶν ἴσον τοῖς τριῶν τετάρτοις τοῦ ἡμετ. κοιλοῦ, τὸ δὲ ῥόδιον καφίζιον εἶναι τὸ ὄγδοον τῆς Κωνσταντινουπόλεως (Κυπρ.). Λέγει ὅτι παράγεται ἀπὸ τὸ καύκη. Νομίζω ὅτι παράγεται ἀπὸ τὸ καπίθη θηλ., τὸ δὲ οὐδέτ. ὑποκοριστικὸν καπίθον μέτρον ξηρῶν. Ἡ τροπὴ τοῦ π εἰς φ καὶ τοῦ θ εἰς σ εἶναι συνήθη.

Καυλώνει, κάμνει καυλόν· ἐκαύλωσαν τὰ σέλινα, κλπ. (Κυπρ.) Ἐντεῦθεν λέγεται καὶ ἡ ἀσελγὴς γυνὴ καύλα, ἐξ ἧς προῦκυψαν, λέγει, αἱ παρὰ Βυζαντινοῖς καὶ παρ' ἡμῖν ἐν χρήσει λέξεις καύκος καὶ καύκα, ἀς ὁ Κοραῆς ἀπορεῖ πόθεν νὰ παράγῃ (Κυπρ.) (Ατ. Τ. Α', σελ. 247.) Ὁ Κοραῆς ἀπορεῖ περὶ τῆς ἐτυμολογίας καύκου καὶ καυκαλίδος, ὅπερ ἐστὶ εἶδος φυτοῦ, καὶ ἀγρίου λαχάνου. Ἡ αὕτη ἀπορία, λέγει, τὸν κρατεῖ, διατί ὠνόμαζαν οἱ Γραικορωμαῖοι καύκαν τὴν παλλακίδα, καὶ διατί ὠνομάζουσιν ἀκόμη σήμερον τινες ἐξ ἡμῶν καύκον τὸν μοιχόν; Περί τοῦ αὐτοῦ τούτου εἶπον καὶ ἄλλατε ἐν τῇ ἐφημερίδι τῶν *Φιλομαθῶν* τὴν γνώμην μου, ἣν τινα ἐπαναλαμβάνω καὶ νῦν ἐν συντόμῳ.

Γνωστά εἶναι, νομίζω, τὰ γενέθλια τοῦ καύκου καὶ τῆς καυκαλίδος· καυκαλίδας ὠνομάζομεν εἰσέτι εὐώδεις τι φυτὸν, ἔχον φύλλα ὅμοια τοῖς τοῦ πετροσελίνου (μαϊτανιοῦ) οὖλα καὶ τρυφερά· γνωστὸν ἔτι εἶναι, ὅτι πολλαὶ λέξεις ἀπὸ τοῦ κ ἀρχόμεναι, ἔχουσιν ἀρκτικὸν καὶ τὸ β: οἷον καύκαλον βαύκαλον, καυκαλὶς βαυκαλὶς, καύκος βαύκος, καυκίζομαι βαυκίζομαι κτλ. ἀλλὰ βαυκίζομαι σημαίνει θρόπτομαι,

κάμνω ἀσελγῇ λυγίσματα καὶ ἐταιρικά· καὶ βύκισμα, καὶ βαυκισμός εἶναι ἡ πράξις τοῦ βαυκίζεσθαι, καὶ εἶδος χεροῦ ἀσέμνου, καὶ ὠδῆς ἀσελγοῦς· καὶ βαύκος τελευταῖον σημαίνει ἄβρος, τρυφηλός, ἀλλὰ τὰ αὐτὰ σημαίνουσι καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ κ ἀρχόμενα, καὶ τοιαῦτά εἰσι καὶ τὰ ἦθη τοῦ καύκου καὶ τῆς καύκας, τῶν μοιχῶν, καὶ τῶν παλλακίδων. Ατ. Τ. Α. σελ. 246—247. καὶ Τ. Β' σελ. 188.

Καλόηρος· λυχνοστάτης. (Κυπρ.) Παρ' ἄλλοις λέγεται σκευὸς τι, ὡς μέγα φανάριον, διὰ στανιδίων στενῶν κατεσκευασμένον, ἵνα ἐπ' αὐτοῦ ξηραίνουσι τὰ βεβρεγμένα φαρέματα. (Ατ. Τ. Α' σελ. 213.)

Κημός· (χυδ. παρὰ Κυπρίοις Τσημός. (Κυπρ.) Ἐν Ῥόδῳ λέγεται κακῶς μουστοῦχι (τὸ), ἴσως κατὰ μετὰθεσιν γραμμάτων ἀπὸ στομοῦχι (στόμα ἔχειν)· στομοῦχι ἤκουσα αὐτὸ λεγόμενον ἐν Ἀμοργῷ ἴσως δὲ ἐκ τοῦ μουτζίκιον (τά).

Κλιάρος (ὁ) κριὸς μέγας· γίνεται δὲ ἐκ τοῦ κέρας, κεραὸς, κριός. (Κυπρ.) Παρὰ Ῥοδίους λέγεται κριάρος ὁ κριός, ὅστις εἶναι τὸ ἄριστον τῶν ἀρσεν. ἀρνίων. Γίνεται δὲ ἐκ τοῦ κριὸς εἰς αρος, ὡς μεγεθυντικόν, ὡς ἄνθρωπος ἀνθρώπαρος· τὸ δὲ κριὸς παράγεται ἐκ τοῦ κρείων κριος, κριός.

Κνηζίν, βότρυς σταφυλῆς (Κυπρ.) Παρὰ Ῥοδίους λέγεται ὀρθῶς βοτρίδι(ον) (τὸ). Παρ' ἄλλοις δὲ βαρβάρως τζαμπί.

Κοίτη (ἡ) τὸ μέρος τοῦ ὀρνιθῶνος, ὅπου κοιμῶνται τὰ πτηνά· καὶ

Κοιτάζω· κοιμῶμαι (Κυπρ.) Παρὰ Ῥοδίους κοίτη καὶ κοιτάζω, κυρίως ἐπὶ ὀρνίθων, μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων· λέγεται δὲ οὐ μόνον κοιτάζω, ἀλλὰ καὶ περισπ. κοιτῶ, καὶ προσεκκ. κοίτα· οἷον «Ἀπὸ τ' ἀγί-Νικήτα, κοίτα, ἀπὸ τ' ἀγί-Γιωργίου ξεκαίτα.» Ἐν δὲ τῇ λέξει κοίτη κατὰ λάθος πάντως γράφει, ὅτι ἡ κοίτη παρὰ Ῥοδίους λέγεται κούρνη. Ἡ λέξις αὕτη παρὰ Ῥοδίους εἶναι πάντῃ ἄγνωστος.

Κοκκαλῶ· κοκκαλίζω παρ' ἡμῖν· τρώγω, λέγει, κάμνων ἤχον κροῦ, κροῦ. (Κυπρ.) Ἐν Ῥόδῳ κοκκαλίζω, λέγομεν, ὅποτε ἐμφαίνεται ὅτι τρώγω μέχρι κοκκάλων· ὅπερ ἄλλως λέγεται συγκόκκαλον· οὕτω μήτηρ ἐλέγχουσα τὸ ἄτακτον τέκνον αὐτῆς λέγει· Μ' ἔφαγες, υἱέ μου, καὶ μ' ἐκοκκάλητες.

Κόλυμπος, λάκκος πλήρης ὕδατος· ὁ δὲ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κόλυμβος δηλοῖ τὸ παρ' ἡμῖν κολύμβημα. Νυκτὸς γενομένης οὐκ ἔτι ἐνεγκὼν τὸ μειράκιον παρείθη τῷ κολύμβῳ, καὶ ἀποθνήσκει· (Ξεν. Ἐφ. 3. 2). (Κυπρ.) Καὶ ἐν Ῥόδῳ Κολύμπους λέγουσιν οἱ χωρικοὶ λάκκους βαθεῖς ἐν τοῖς ποταμοῖς, καὶ πλήρεις ὕδατος, ὅπου κολυμβοῦσι· νομίζω δὲ ὅτι καὶ ὁ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις κόλυμβος λάκκον βαθὺν σημαίνει, καὶ οὐχὶ κολύμβημα, καὶ ὅτι τὸ μειράκιον ἀφείθη εἰς τοιοῦτον κόλυμβον καὶ ἐπνίγη.

Κοπίδων· κοπτερόν εργαλείον, δι' οὗ οἱ σιδηροῦχοι κόπτουσιν εἰς τεμάχια τὸν σίδηρον· ἢ δ' ἀρχαία κοπίς κυρίως ἦτο μάχαιρα πρὸς πόλεμον, ἢ καὶ διὰ τὸ μαχεῖσθαι. (Κυπρ.). Ἐν δὲ Ῥόδῳ, κοπίδι λέγεται, δι' οὗ οἱ ὑποδηματοποιοὶ κόπτουσι τὰ πετζία.

Κορώνω· μεστώνω ἐπὶ καρπῶν σταφίδων (Κυπρ.). Μπαρὰ Ῥοδίους ἐκ τοῦ κόρος, κορόνω, γεμίζομαι, ὀγκώνω· οἷον ἐκόρωσαν τὰ βυζία τῆς λεχούσας· ὅπερ λέγεται ἀμετ. ὠγκώσαν ἀντὶ ὠγκώθησαν τὰ βυζία. ἀδγκώσαν τὰ βυζίακια μου, ὥρου το τὸ μωρόν μου!

Κόστωμα· σκοτόμα κυρίως ἐπὶ καρπῶν, καὶ

Κοζώνω, σκοτώνω ἐπὶ καρπῶν μόνον· τὸ ἀρχαῖον σκοτόω, σκοτίζομαι καὶ μόνον ἐπὶ ἀνθρώπου· καὶ ὅτι σημαίνει φονεύω καὶ τλπ. (Κυπρ.). Καὶ ἐν Ῥόδῳ λέγεται τὸ κοστόνω, ὅπερ παράγεται, νομίζω ἐκ τοῦ κόττω (κόπτω), κοττόω, κοττόνω καὶ κόσσω κοστόνω· καὶ σημαίνει κτυπῶ, βλάπτω, κολοβόνω· κυρίως ἐπὶ καρπῶν· οἷον τὰ σύκα ἐκόστωσαν (ἀμεταβάτως)· δηλαδὴ εἶναι κοστωμένα, βεβλαμμένα, καρφημένα. Ἰδ. κόττημα καὶ κόττω τῶν Κυπριακῶν. Σελ. 343.

Κοτρώτσουλον· φλοιὸς ὠοῦ (Κυπρ.). Ἐν δὲ Ῥόδῳ λογικώτερον αὐγοφυλλίδα.

Κυνόστομον· ὡς καὶ παρὰ Παφίους, τὸ μέτρον τὸ μετὰ τῇ τεντώσει τοῦ λιχανοῦ καὶ ἀντίχειρος (Κυπρ.). Καλὴ ἡ λέξις αὕτη, ἀλλὰ καὶ παρὰ Ῥοδίους οὐκ ἀλόγως, νομίζω, ὀρνιθόσκελον (τὸ) λέγεται.

Κουκουμάρα· Κλουκούνα, ἡ κλουκοῦ ἡμέτ. ἀγγεῖον ὕδατος μετ' τρύπας· παρὰ δὲ τοῖς ἀρχαίοις ἐλέγετο κουκούμιον, ἐν ᾧ ἔθετον ἰδίως θερμὸν ὕδωρ. Ἡ κλουκούνα γίνεται ἐκ τοῦ ἤχου κλοῦ, κλοῦ, ὅν ποιεῖ τὸ ὕδωρ ἐξ αὐτῆς ἐξερχόμενον (Κυπρ.). Καὶ παρὰ Ῥοδίους κουκουμάρα λέγεται ἢ ἄλλως λαγήνα· ἢ δὲ κλουκούνα παρ' ἡμῖν λέγεται κουκλουκέρη (ἢ) διὰ τοῦ κλοῦ, κλοῦ, κράτον. Ἐνεκὰ δὲ τούτου ἔλεγον ἄλλοτε ὅτι πρέπει ἵσως νὰ ὀνομασθῇ κουκλουκίδα, ὁ βαρβάρως λεγόμενος ναργελὲς, διότι καὶ αὐτὸς, ὡς ἡ κουκλουκέρη, κουκλουκίζει.

Κουκουμίζω (ἴδε ἀνωτέρω) παρὰ Ῥοδίους σημαίνει ζεσταίνομαι· διότι κουκούμιον παρὰ Ῥοδίους λέγεται ἀγγεῖον χάλκινον, ἐν ᾧ θερμαίνουσιν ὕδωρ· ἔθεν καὶ τὸ ῥῆμα κουκουμίζω, θερμαίνομαι, ζεσταίνομαι· οἷον ἐκάθισα εἰς τὸ προσήλιον καὶ ἐκουκούμισα.

Κούτσακος καὶ κουτσάμιν· ἄγουρον σύκον, ἢ ἄπιον (Κυπρ.). Ἐν Ῥόδῳ τὰ ἄγουρα σύκα λέγομεν ἀλόθια (τά), ἐν δὲ Ἀμοργῷ λύθια· ἀρχ. ὀλόνθια, τὰ δὲ ἄλλα ὀπωρικά, καὶ ἰδίως τὰ ἄγουρα σταφύλια λέγομεν ἀφράκια· ἀρχ. ὀμφάκια, ἐκ τοῦ ὀμφαξ-ακος.

Κωλοσυρματιά· ἡ συρμαὴ παρ' ἡμῖν τῶν ζώων (Κυπρ.). Προσθέτει δὲ καὶ παροιμ. «θωρεῖς τὰ θερ-

κὰ, καὶ γυρεύεις τὴν κωλοσυρματίαν»; Παρὰ Ῥοδίους λέγεται συρμός (ὀλκός ἀρχ.), καὶ παροιμία· «Τ' ὀφείδι θωρεῖς, καὶ τὸν συρμὸν γυρεύεις»;

Κωνάριν. Τὸ μικρὸν κρόμμυον, ὁ μικρὸς δηλαδὴ κόκκος, ἢ κῶνος τοῦ κρομμύου, τὸ κοκκάρι παρ' ἡμῖν (Κυπρ.). Καὶ παρὰ Ῥοδίους κόκκαρι λέγεται· γίνεται δὲ τοῦτο ἀπὸ σπόρον τοῦ κρομμυδίου, ὅστις ὀνομάζεται μελάνθιον. (Ἐπεὶ συνέχεια.)

ΕΙΚΩΝ

ΤΗΣ

ΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΚΗΣ ΠΕΡΙΟΔΟΥ.

Ὅπως καλῶς ἐννοήσωμεν τὰ ἔργα καὶ τὸν βίον τῶν σοφῶν τῆς ἀρχαιότητος, ὧν τὴν λαμπρὰν καὶ μεγαλοπρεπῆ πινακοθήκην μέλλομεν νὰ διατρέξωμεν μετὰ τῶν ἡμετέρων ἀναγνώστων, ἀνάγκη ν' ἀπαλλαχθῶμεν ὅσον ἔνεστι τῶν τε προκαταλήψεων καὶ τῶν ἑξῶν τῆς σημερινῆς ἐπιστήμης. Ὅπως ἐκτιμήσωμεν κατ' ἀξίαν τοὺς ἐξόχους ἀνδρας τῆς Ἑλλάδος, Αἰγύπτου καὶ Ῥώμης, ἀνάγκη πᾶσι νὰ γνωρίσωμεν εἰς τί συνίστατο ἡ ἐπιστήμη κατὰ τοὺς καιροὺς τῆς πρώτης αὐτῆς ἀναπτέρωσης. Ἡ ἀρχαιότης οὐδέποτε ἐγνώρισε τὴν τάξιν ἐκείνην τῶν σοφῶν, οὗς ἡμεῖς ὀνομάζομεν τὴν σήμερον εἰδικούς. Νὰ λάβῃ τις ἓνα κλάδον μεμονωμένον τῆς ἐπιστήμης, νὰ κτορθώσῃ διὰ τῆς καλλιέργειας ν' ἀνθήσῃ, ἀφοῦ πρῶτον χωρίσῃ ἀπὸ τοῦ κορμοῦ ὅστις ἔδιδεν αὐτῷ καὶ χυμὸν καὶ ζωὴν, νὰ εἶναι ἀπλοῦς μαθηματικὸς καὶ ν' ἀγνοῇ τὴν ἀστρονομίαν, τὴν φυσικὴν, τὴν φιλολογίαν καὶ τὰς ὥραιας τέχνας, τοῦτο οὐδεὶς ποτε ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τῷ καιρῷ ἐκείνῳ. Οἱ φιλόσοφοι τότε δὲν κατεγίνοντο νὰ συγκανθρώσωσι τὰς μελέτας αὐτῶν ἀποκλειστικῶς ἐπὶ ἐνὸς μόνου κλάδου τῆς ἐπιστήμης, ἀλλ' ἐνηγκαλίζοντο τὸ δένδρον ὀλόκληρον.

Ὅθεν οἱ νόες τῆς ἀρχαιότητος εἶναι οὐσιαστικῶς σύνθετοι. Ἀναμφισβήτως τὸ πλεῖστον μέρος τῶν ἐπιστημῶν εὗρίσκατο τότε εἰς νηπιώδη κατὰστασιν, ἀλλὰ καὶ τοιαύτας οὕσας ἐγίνωσκον αὐτὰς συμπάσας οἱ ἀρχαῖοι φιλόσοφοι. Μετεχειρίζοντο τὰς μὲν ἵνα ἐξηγήσωσι τὰς δὲ, καὶ ἔφθαναν ἐνίοτε εἰς ἐξαγόμενα ἅτινα ἐμπλήττουσιν ἡμᾶς ὅταν στοχασθῶμεν πόσον ἀδύνατα καὶ ἀβέβαια ἦσαν τὰ ἐπιστημονικὰ αὐτῶν διδόμενα, καὶ πόσον ὀλίγαι αἱ πηγαὶ ἀφ' ὧν ἤρουντο.

Ναὶ μὲν κατὰ τινὰ χρόνον παρασκευασθέντα διὰ πολλῶν ἀρχαιοτέρων ἐργασιῶν ἐφάνησαν ἐπὶ μικρὸν εἰδικότητες εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ, θυμιάσιον τὸ φαινόμενον! πᾶσι αὐτὰ συντητήθησαν εἰς ἓνα καὶ